

WANNES : " MISSCHIEEN BEN IK TE MORALISEREND "

Geboren 33 jaar geleden in Antwerpen, getogen in dezelfde stad en momenteel wonend in Borgerhout. Wannes van de Velde is beslist geen nieuweling in het zangwezen. De stevige, blonde Brabander geniet een dusdanige populariteit, dat hij zelfs in Nederland 'n bepaalde bekendheid geniet. Toch heeft zijn lied niets met pop of een algemeen gangbaar chanson te maken. Wannes van de Velde «doet» in volksliedjes, die ofwel geheel orthodox zijn ofwel een brok oude muziek zijn voorzien van een eigen tekst.

Het is niet zo gemakkelijk met Wannes van de Velde tot een vlot gesprek te komen. Hij bezit een waarschijnlijk aangeboren achterdocht van 'n Belg ten aanzien van een Nederlander. Hij voelt zich een oprechte Vlaming, nog liever Brabander en als het dan moet Antwerpenaar. Hij heeft een oprechte belangstelling voor 't oude en zeer oude Vlaamse lied, brave en schalkse volkswijsjes, die hij ijverig verzamelt.

«Als je interesse hebt voor het genre en je legt je er een beetje op toe, dan is er een zeer uitgebreid repertoire. Dan is het niet zo moeilijk te verzamelen. Steeds kom je weer nieuwe zeer bruikbare liedjes tegen, die voornamelijk te halen zijn bij oude mensen, maar vooral te vinden in oude bundels. Met name zijn er heelwat liedjes opgetekend in de vorige eeuw, die tijd van de romantische Vlaamse beweging».

«VERTALEN»

Van verschillen tussen Vlaams en Nederlands of zo wil Wannes van de Velde niets weten. Wel is hij 'n pleiter voor het behoud van dialecten. «Ik houd niet zo van 't Nederlands dialect. Algemeen Beschaafd is Hollands; fijn als officiële taal, maar dat is dan ook alles. Allerlei beschouwingen over «beschaafde taal» zijn meestal wel voorbijgestreefd en van geen belang. Als ik mijn liedjes zing, vind ik het prettig ze een beetje «te vertalen», zeker als ik in Nederland optreed. Een korte inhoud kan nooit kwaad. Men is niet altijd gewend het Brabants te verstaan».

OPRECHTHEID

Die oude volksliedjes bezitten vaak een verrassende oprechtheid. Men kan ze af en toe zelfs gewaagd noemen en een beetje dubbelzinnig. Maar onder dialect versta ik toevallig gewoon Nederlands, zelfde zinsbouw en zo. Wel kan men met eenzelfde woord soms iets anders bedoelen. Zo zijn er verschillen tussen praten en spreken. In het AB is het hetzelfde. In het Vlaams is praten een ijle manier van spreken, zinloos spreken, babbelen, spreken is een gedegen gesprek voeren (het Limburgs voorziet hierin met «pleiten», spreken is deftiger, verhevener».

ACHTERGEBLEVEN

Als men voorzichtig vraagt of België op het gebied van show en muziek eigenlijk niet een beetje achtergebleven gebied is, wordt Antwerpse Wannes vrij fel.

«Dat is beslist niet zo. België is anders en dat wordt vaak negatief geïnterpreteerd. Als je het verschil aanvaardt, ben je er».

Een voorbeeld : overal in Europa doen grote psychedelische lichtshows het erg goed. Dat geldt als modern. Ik vertolk de zaak nu als Belg. En dan hoeft het voor mij niet. In Nederland ziet men zo'n show als «lekker relaxend, lekker liggen kijken, lekker sticky roken, weet je wel, en last maar aanlazeren, lekker in».

Ik sta er misschien wat te sceptisch

tegenover, maar dat mag je, zeker als men zegt, dat je land toch vijf jaar achter is. België heeft wel enkele pogroepen zoals The Wallace Collection en The Pebbles, af of niet met lichtshow. Toch wordt de poptrend bij ons nooit officieel. Grote manifestaties zijn moeilijk te verwezenlijken, omdat de Belg nogal individueel is. De officiële instanties doen bij ons daar niet moeilijk over. Nederland daarentegen is wel ambtelijk en daar trapt een Belg nooit in. Bij ons wordt nooit iets officieel geregeld, er gebeurt gewoon wat».

DYNAMIEK

Wat boeit Wannes van de Velde in de oude liedjes, die hij brengt? «In de eerste plaats de taal, de oude dynamiek, de directheid van het volkslied zonder intelektualisme, voor iedereen verstaanbaar, maar met name dat dynamisme spreekt me aan. Oude liedjes passen in een moderne tijd. We leven in een tijd, waar alles in past, het is een verwarrende tijd, wel boeiend».

TENDENSEN

Wannes van de Velde noemt zich wel geëngageerd. Hij voelt zich direct betrokken bij de algemene moeilijkheden in de wereld, niet iets bijzonder, iets lokaals, maar algemene tendensen, algemene problemen. «Nee, ik zal er niet over gaan zingen. Wel over het materialisme. Men gaat er maar mee door de mensen te brainwashen, dat is een angstig iets. Dat is iets van het heden, dat is nog nooit gebeurd, misschien bij de Romeinen. Maar dat blinde materialisme grijpt me aan. Dat zijn zaken in het puur menselijk vlak. Die klamp ik aan. Niet scherp, wel algemeen. Ik vertrek dan met een toestand bij ons, die in de hele wereld voorkomt. Zo is 't fascisme een vriend van het materialisme. Misschien is het wat te zwaar het zo te noemen, maar 't komt er wel op neer».

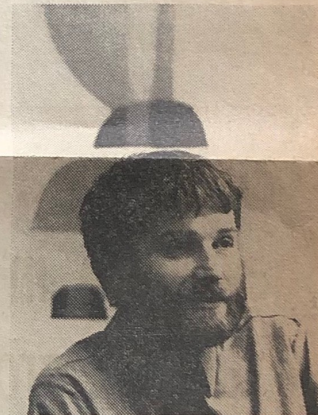
MORALISEREND

Kent Wannes van de Velde zijn eigen tekortkomingen?

«Misschien klinken mijn teksten te moraliserend. Dat is misschien een zwakte, maar je moet het gewoon kunnen doen. Het is een mode in je idealisme. Je houdt er rekening mee en gaat gewoon door, in feite, met moraliseren. Dat mag men gerust een zwak punt noemen».

En troubadour Wannes van de Velde zal doorgaan met het verzamelen van oude teksten, oude melodien, hij zal doorgaan zijn eigen teksten te schrijven. Het liefst zingt hij in een klein theater'tje of in een café, een ruimte waar mensen ongedwongen bij elkaar zijn en af en toe bereid zijn zijn werken te aanhoren. Wannes is een graag geziene figuur, tekstboek in de hand, violist Flor Hermans en Bernard van Leut met trekkak. Wannes, wat verlegen rondkijkend boven zijn blonde baard, het publiek aftastend, diep in de put als het niet lukt zoals hij het gedacht had uitgelaten glunderend bij een succesje. Wannes van de Velde, de echte Antwerpse troubadour met het oude en nieuwe volkslied...

J. v. H.

Ontdekking

In een scherp ogenblik vlieg ik langs mijn bloemenvenster met witte handen.

Mijn lange fladderarmen grijpen naar het schuine licht dat dwarrelt tussen wolkenwangen en ik ga voort met lichte voet naar waar de prille oever ligt van mijn rimpelende droom. In een hoek van de stiltte vind ik je goudvis-gelaat. Je adem borrelt in luchtballen langs mijn warme lippen, ik pluk de eerste regen tussen je sneeuwparen. Mijn bloed drinkt uit je blanke handen het koele noorderlicht, mijn grijze beeldbuis kleurt. De horizon die je steelt aan de jonge dagenrand scheurt mijn netvlies, en een roze lippenstift-zoen in de morgen klaart alles.

roge